

Neînțelegerea

UN GHID SPIRITUAL, UN TIGRU FANTOMĂ ȘI O
MAMĂ ÎNFRICOȘĂTOARE!

VOLUMUL PRIME

OWEN JONES

CUPRINS

Neînțelegerea

OWEN JONES

Mihaela Timaru

DEDICAȚIE

MULȚUMIRI

CITATE INSPIRAȚIONALE

CUPRINS

1 ALEGERE FORȚATĂ

2 CONȘTIENTIZAREA

3 MICUL AJUTOR AL MAMEI

4 INSPIRAȚIA

5 VECINII

6 PRIETENII LUI MEGAN

NEPOFTIȚII

1 Încercările Domnului Lee

Neînțelegerea

Un ghid spiritual, un tigru fantomă și o mamă înfricoșătoare!

de

OWEN JONES

Traducător:

Mihaela Timaru

Copyright © 2021 Owen Jones

Neînțelegerea

Ediția a cincea

de Owen Jones

Publicată de

Megan Publishing Services

<https://meganthemisconception.com>

1 ALEGERE FORȚATĂ

Megan era închisă din nou în pivnița de cărbune, pe punctul de a începe să plângă. Avea doar doisprezece ani și nu putea să înțeleagă de ce mama ei i-ar face un lucru atât de îngrozitor. Se întâmplase încă de vreo câteva ori înainte, însă, probabil, credea ea, tatăl său nu știa nimic despre acest lucru. Nu i-a spus niciodată și era sigură că nici mama ei nu i-ar fi spus vreodată.

Era un pact tacit între ea și mama ei să se ajute reciproc, însă, iată, era din nou aici, stând în pivniță, în murdărie și praf cu cine știe ce creaturi oribile care o urmăreau.

Nu avea de unde să știe. Era întuneric beznă și se străduia din toate puterile să nu plângă și să-și implore mama să îi dea drumul. Însă, încercase asta cu alte ocazii iar mama ei i-a impus cerințe nerezonabile ca și condiții pentru a îi da drumul. Condiții pe care ea știa că nu le poate îndeplini, oricât ar fi vrut.

Câteodată părea că ea este singura care lua în serios pactul.

În ciuda eforturilor sale, lacrimile au început să-i curgă pe obraji, din nou, trasând râuri invizibile prin praful de pe fața ei și ducând praful de cărbune pe uniforma ei școlară. Era prea mult, chiar era. Cum putea cineva care o înțelegea atât de bine să se poarte atât de crud cu ea, singura ei fiică?

Megan a tresărit involuntar când mama ei intenționat a lovit ușa cu aspiratorul în timp ce trecea pe lângă aceasta. Nu era nici măcar o mică rază de lumină care să o ajute să se liniștească, așa că a făcut ceea ce descoperise că o ajuta cel mai mult și s-a cățarat pe grămada de cărbune până la perete și apoi la dreapta până când a găsit colțul.

Ajunsă acolo, și-a tras fusta lungă peste picioare și a băgat-o sub ea pentru a evita ca orice vietate nedorită să îi intre sub haine. Și-a închis toți nasturii de la bluză, și-a ridicat șosetele, și-a tras puloverul peste cap și și-a retras mâinile în interiorul mânecilor. Astfel, Megan știa că era cât de cât în siguranță față de orice vietate din pivnița de cărbuni. Nu era îngrijorată cu privire la fantome sau lucruri de genul ăsta, deși cu siguranță asta era problema, însă nu îi plăcea ca insectele să se târască pe ea și nu suporta gândul de a fi mușcată și sângele să îi fie supt. Ura și păianjenii, însă înfășurată în coconul uniforme școlare, știa că erau câțiva centimetri de

piele deasupra șosetelor la care ar fi putut totuși ajunge insectele târâtoare. Câțiva centimetri pătrați mai exact, pentru că brațele sale erau strânse bine pe lângă gambe.

Își dorea să se poată opri din plâns. Chiar și pentru puțin timp, însă știa că la un moment dat se va opri în timp ce aștepta să fie eliberată. Știa și când se va întâmpla asta, în jur de cinci jumate, având jumătate de oră să se aranjeze înainte ca tatăl său să ajungă acasă de la serviciu.

Megan înțelegea de ce mama ei făcea acest lucru. Pentru că îi era frică, iar lui Megan nu îi era. Mamei ei îi era frică pentru ea, astfel că voia să o facă să îi fie la fel de frică precum îi era ei. Problema era că lui Megan nu îi era frică și nu vedea nimic de care să îi fie frică. A încercat să îi explice de o sută de ori, însă a oprit-o figurativ sau efectiv, la fel ca acum.

Ambii ei părinți erau catolici, însă mama ei era o catolică foarte strictă, iar tatăl ei cumva mai puțin. Mamei ei îi era frică de Viața de Apoi, așa spusese, însă nu pentru sine însăși, pentru că se considera o bună catolică și era convinsă că locul ei în Rai era deja asigurat atât timp cât va continua să își îndeplinească datoria. Problema, din punctul de vedere a lui Megan, era că mama ei credea că parte din datoria ei era să își închidă fiica în pivnița de cărbuni, de asta ea era acum aici.

Tatăl ei era și el născut catolic, însă nu așa de strict precum mama ei. El credea că dacă oamenii doreau să riște osânda veșnică, atunci asta era alegerea lor. Îi păsa de sufletul său și de cel al persoanelor pe care le iubea, însă credea într-o anumită măsură în liberul arbitru, chiar și pentru fetițele mici.

Megan își iubea ambii părinți, în ciuda lucrurilor pe care mama ei i le făcuse. Deși, era încă mică, a realizat că mama ei îi voia doar binele. Chiar a încercat să îi iubească pe amândoi în mod egal, însă, din punctul de vedere al lui Megan, problema era că mama ei nu a avut Profesori buni sau i-a fost prea frică să creadă ce a văzut, auzit sau simțit.

Nu era sigură ce erau, știa doar că le avea și la fel le aveau și alții, însă mama ei nu voia să le recunoască, așa că nu voia să creadă că și alții le aveau.

- La urma urmei, îi spusese mama ei, eu am treizeci și patru de ani, iar tu doar doisprezece. Am studiat la școala catolică, în timp ce tu te-ai dus doar la școala generală interconfesională.

Aparent, mama ei nu a avut nicio problemă cu sistemul general de școlarizare, însă a scuipat cuvântul „interconfesional”. Megan nu a înțeles niciodată problema. A întâlnit oameni și buni și răi, deștepți și nu așa deștepți și familiarizați sau mai puțin familiarizați cu majoritatea religiilor.

Mama ei se încadra în categoria celor buni, deștepți și destul de familiarizați.

Tatăl ei era bun, deștept și suficient de familiarizat.

Megan se considera a fi bună, rezonabil de deșteaptă și foarte familiarizată.

Asta era problema ei. De aceea era ghemuită într-un colț întunecat al unei pivnițe de cărbuni cu tot felul de lucruri care probabil se târau pe ea chiar în această secundă. Au trecut-o fiorii la acel gând, însă smiorcăiala se oprise acum așa cum știa că la un moment dat o să se oprească.

Știa că are două opțiuni.

Îi putea spune tatălui ei ce se întâmpla cu ea atunci când nu era el acasă și să producă un scandal, care ar putea duce la divorț sau ca ea să fie luată în îngrijirea statului, sau ar putea pretinde că nu știa, așa cum făcea ea în mod obișnuit.

Megan a învățat că cel mai bun lucru de făcut atunci când era închisă în pivniță, era să se gândească la altceva, iar subiectul la care îi plăcea să se gândească cel mai mult erau prietenii ei. Nu avea mulți prieteni, însă aceștia erau speciali pentru ea. Prietenii ei favoriți erau bunicul, Wacinhinsha și pisica ei.

Și-a închis ochii, a încercat să se relaxeze și a încercat să și-i imagineze în fața ei sau stând lângă ea. Asta o făcea să aibă un sentiment plăcut și de fiecare dată când era supărată făcea lucrul ăsta. Era unul dintre micile sale trucuri pentru a face față atunci când viața părea nedreaptă.

Megan a crezut că a simțit ceva ce a trecut pe lângă piciorul ei și a auzit un zgomot slab care a fost înăbușit de puloverul ei.

Pentru un moment a înghețat.

You've Just Finished your Free Sample

Enjoyed the preview?

Buy: <http://www.ebooks2go.com>